

Septuagesima

Psalmer: 491, Ps36, 346:6-8, 93, 94

Texter: Jona 3:10-4:11, **Fil 1:3-11**, Luk 17:7-10

Låt oss be!

Herre Jesu Kristus, du som har älskat oss så högt att du offrat dig själv för oss. Stärk vår tro och vår kärlek till dig och alla som tillhör dig. Lär oss idag att be för varandra. Amen.

Paulus och Silas hade grundat församlingen i Filippi. Där fanns en kvinna vid namn Lydia och hennes familj som var de första som tog emot evangeliet och blev döpta och de gav också husrum åt Paulus och hans medarbetare. Berättelsen om Paulus och Silas möte med fångvaktaren i Filippi i Apg 16 och hur han och hela hans familj blev döpt känner ni väl till. Fångvaktaren och hans familj var bland de första medlemmarna i församlingen.

Paulus skrev brevet till församlingen när han satt i husarrest i Rom. Han väntade på kejsarens dom. Den kunde sluta antingen i en dödsdom eller i att han blev frigiven. När Paulus berättar om sin väntan på rättegång och dom så var han glad och skriver: *jag vill fortsätta att glädja mig, ty jag vet att detta kommer att leda till min frälsning, därför att ni ber för mig och Jesu Kristi Ande hjälper mig. Det är också min längtan och mitt hopp att jag inte på något sätt skall stå där med skam, utan att Kristus nu som alltid skall av mig frimodigt förhärligas i min kropp, vare sig jag lever eller dör. Ty för mig är livet Kristus och döden en vinst.* Hans glädje i fångenskapen och inför döden var att tillhöra Kristus. Filipperbrevet har varit en uppmuntran för lidande kristna genom historien och är så också för oss. När vi har det svårt, i olyckor och sjukdom, inför döden, så kan vi glädja oss över att vi tillhör Kristus. När allt annat tas ifrån oss så står vår Frälsare kvar.

Paulus hade församlingen i Filippi kär. Han skriver i vår predikotext: ”jag har er i mitt hjärta” och ”jag längtar efter er av hela mitt hjärta”. Det första Paulus lär oss i vårt stycke rör bönen. Vi ska ta aposteln som exempel för våra böner. Han skriver: *Jag tackar min Gud var gång jag tänker på er. Så ofta jag ber för er alla gör jag det alltid med glädje, eftersom ni har varit med i arbetet för evangeliet från första dagen ända till nu.* Han tänkte ofta på sina trossyskon i sina böner. Han tackade Gud för dem, och han var glad över att de hade varit med i arbetet för evangeliet från första början.

De deltog i arbetet från första början genom att ge hjälp till Paulus och hans medarbetare, och genom att själva sprida evangeliet. På samma sätt tar vi del i

arbetet för evangeliet tillsammans med alla som tillhör Kristus. Vi ger hjälp så att evangeliet blir predikat och vi vittnar själva när vi får tillfälle. Det är en verklig gemenskap kring arbetet för evangeliet som visar sig överallt där evangeliet blir predikat.

Paulus tackade Gud för församlingen i Filippi och han tänkte på dem i sina böner med glädje. Glädjen över våra trossyskon är en glädje som djävulen vill beröva oss. Han gör det genom att lura oss att fokusera på andras fel och brister så att vi till slut inte kan be annat än den självrättfärdige fariseens tackbön: ”jag tackar dig Gud att jag inte är som andra människor...”. Den triumfen ska vi inte bjuda djävulen på. Visst hade medlemmarna i församlingen fel och brister. Och visst var Paulus medveten om deras brister. I sitt brev fann Paulus det nödvändigt att förmana Evodia och Syntyke att vara eniga i Herren. Men Paulus fokuserade inte på deras fel. Genom tron såg Paulus allt på ett nytt sätt. Han såg vad Herren genom sin nåd utträttat i deras liv. Vi ska göra på samma sätt, tacka Gud för vad han i nåd utträttat i alla våra trossyskons liv. Det är Gud som fört oss samman i en trosgemenskap.

När Paulus i sin bön tänkte på församlingen så var han säker: *Jag är övertygad om att han som har börjat ett gott verk i er också skall fullborda det intill Kristi Jesu dag.* Paulus övertygelse grundade sig inte på hans egen förmåga att leda församlingen, inte heller på medlemmarnas förmåga. Det som gjorde honom övertygad var Guds förmåga. Han var övertygad om att Gud inte skulle lämna ett halvgjort arbete. Nej, Paulus var övertygad om att Gud som börjat ett gott verk i dem också skulle fullborda det intill Kristi Jesu dag. Det är tillämpligt också på vår gemenskap. Vi vet att vi inte kommit till tro av en slump, det är inte en slump att vi blivit enade i tron, och vi vet att det inte är ren tur om vi blir bevarade. Den helige Ande har tänt tron och gett oss församlingen, och det är Gud själv som bevarar oss med sin väldiga kraft. Därför kan vi med trosvisshet se fram emot Kristi dag.

”Kristi Jesu dag” syftar på den dag han ska komma tillbaka i härlighet. Den dagen ska all mänsklig verksamhet få sitt slut. Himlarna ska rullas ihop som en mantel. Alla ska samlas inför Konungen och domen ska bli oåterkallelig. Men förkunnelsen av *Kristi Jesu dag* är inte bara förkunnelse av dom över en syndfull värld. Det är också ett glatt budskap som stärker vår tro och ger oss kraft att leva till hans ära. Kristi Jesu dag blir vår förlossnings dag – den dag då alla Guds löften till Guds folk går i fullbordan. Vi väntar och längtar efter den dagen.

Församlingen i Filippi var fattig och förföljd, och Paulus satt i bojor. Paulus tackade Gud varje gång han tänkte på församlingen. Så ofta han bad för dem alla gjorde han det alltid med glädje. Men vad var det han bad om? Det fanns säkert

mycket lidande, smärta, förluster och svårigheter som kunde tas upp i förbönen. Men det första han bad om var inte att de skulle bli fri fattigdom och förföljelse. Som en som kunde skilja mellan det timliga och eviga, mellan det som består och det som vissnar bort, så bad han om samma insikt för sina församlingsmedlemmar: *Och min bön är att er kärlek mer och mer skall överflöda och leda er fram till insikt och klart omdöme, så att ni kan avgöra vad som är rätt och vara rena och fläckfria på Kristi dag, rika på rättfärdighetens frukt som Jesus Kristus ger, Gud till ära och pris.*

Det första han bad om var att deras kärlek skulle överflöda. Ordet för kärlek är inte detsamma som används om en förälskelse, så som ordet ofta används hos oss. ”Kärlek” står för ett ensidigt beslut att älska även dem som inte besvarar vår kärlek. Kärlek är att av hjärtat göra allt gott andra utan att förvänta sig få något tillbaka. Kärleken har Guds kärlek som förebild och kraftkälla; Han som så älskade världen att han utgav sin enfödde Son, för dem som inte kände honom och som inte ville ha honom som sin Frälsare.

Det andra Paulus bad om var att de skulle få *insikt och klart omdöme*. Detta handlar om att kunna bedöma vad som händer i våra liv utifrån Guds ord. Olika händelser i livet får oss att gå till Guds ord för att hämta vägledning. Genom Ordet vägleder den helige Ande oss så att vi kan bedöma det som sker – vi får insikt och klart omdöme, en praktisk färdighet att leva som kristna.

När kärleken växer leder den fram till ökad insikt och klart omdöme så att vi kan *avgöra vad som är rätt*. Förmågan att avgöra vad som är rätt är en gåva av nåd som vi ska be om för oss själva och för varandra.

När vi lever i ljuset av Kristi evangelium så växer förmågan att avgöra vad som består och vad som inte består, vad som är evigt och vad som vissnar bort, vad som är viktigt och vad som inte är lika viktigt. Fångenskap och bojor, sjukdom och smärta, fattigdom och förföljelse, allt är temporärt och ska få ett slut. Men att vara med Kristus är bättre än allt annat. Vår eviga existens tog sin början när vi kom till tro och ska uppenbaras i all sin härlighet på Kristi Jesu dag.

Paulus bad att de skulle vara rena och fläckfria på Kristi Jesu dag. Ett rent hjärta är det hjärta som har sin frid i Kristus. Ett fläckfritt hjärta är det hjärta som tagit emot förlåtelsen i Kristus. Gud ska inte vända sig bort från den som blivit renad i Jesu Kristi blod och tagit emot hans rättfärdighet genom tron.

Ett böneämne är att vi ska vara rika på rättfärdighetens frukt på Kristi dag. Vad det är blir uppenbart för alla då de troende får höra dessa ord av Konungen från hans tron: *Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig*. Det är först på den dagen vi helt och fullt ska förstå syftet med

våra liv. Först då ska vi se klart vad som var rättfärdighetens frukt i våra liv - det som den helige Ande helgat oss till.

Paulus kunde inte ha bett om större välsignelser för sin kära församling. Och vi kan inte be om större välsignelser för varandra. Amen

Låt oss be!

Herre Jesus, lär oss att vandra med dig som vår gode Herde. Lär oss leva i ljuset av ditt evangelium. Rena våra hjärtan med din förlåtelse och hjälp oss att räcka det glada budskapet om din frälsning vidare till andra. Vår bön är att du ska bli förhärligad i våra liv. Amen.